

2020. március 22.

Szökőkút

Csider Sándor verse a víz világnapjára

Mélyből fakad, kockakövekből,
bőséggel ömöl magasba fel,
lázad, robban, sistereg, harsog,
tékozol, árad, zubog, lövell.

Gyerekek szaladják körbe-körbe,
ugrálnak, kacagnak, sikonganak,
kezüket mártják habzó vízbe,
táncoló hullámmal játszanak.

Falomb csúcsánál megáll a víz,
messziről int az ég teteje,
kút vize hozzá soha nem ér,
magához vonzza föld ereje.

Szárnyalt mégis ameddig bírta,
úgy élt, mint addig sohasem,
ősi erőkkel parolázott,
magasban járt, nem ideleonn.

Erejét veszti, visszafordul,
hullik a csepp, zúg lefelé,
kölcson adja csak föld az égnek,
ami egyszer már szent övé.

Szédül, szakad, zuhan, zúdul,
permetel, csobban, csillapul,
vet egy utolsó bukfencet,
ölelő mélyben elsimul.

Csővekben sodródik, bujkál
aki a légben volt merész,
aléltan áramol, lappang,
talán örökre nyomavész.

Percek múlnak és újraéled,
fölfelé tör a vízszugár,
ezüstös holdról álmodott,
hívta a föld és éghatár.

Csepp szakad cseptől hűtlenül,
csókol napízű fényeket,
vízláng lobog a tér közepén,
hirdet viruló életet.

Dr. Csider Sándor
Keszthelyen élő író,
költő, a szombathelyi
egyetem nyugalmazott
tanára, sok-sok
vízműves mentora, jó
ismerőse.